

Mál nr. 123/2016**M og****vátryggingafélagið V vegna slysátryggingar launþega****Tilkynningarfrestur 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004
vegna slyss 5. júní 2012.****Gögn.**

Málskot, móttækið 15.4.2016, ásamt fylgigögnum.

Bréf V, dags. 2.5.2016.

Bréf lögmanns M dags. 2.5.2016.

Málsatvik.

M slasaðist við vinnu sína 5. júní 2012 og er atvikum lýst þannig í gögnum málsins að lyftara hafi verið bakkað yfir vinstri fót M með þeim afleiðingum að hann slasaðist á vinstri rist. M tilkynnti slysið til V 12. mars 2015. Í gögnum málsins kemur fram að M hafi leitað samdægurs til læknis eftir slysið og hafi verið greindir með kramningsáverka og afrifubrot á fyrsta framsristarbeiðni. M hafi verið eina nótt á sjúkrahúsi en ekki hafi þótt ástæða til aðgerðar. Viku síðar hafi M lagst aftur inn á sjúkrahús í nokkra daga vegna óþæginda auk þess sem hann hafi gengist undir húðtransplant-aðgerð í ágúst 2012. Í eftirliti hjá lækni í september 2012 kom fram að M hafi verið aumur í fætinum og var honum ráðlagt að leita til bæklunarlæknis. Það gerði hann ekki. Mat á afleiðingum slyssins fór fram í mars 2015 en undir lok þess árs versnaði líðan M og kemur fram í málskoti að hann hafi verið óvinnufær frá því í febrúar á þessu ári og fyrirhuguð sé önnur aðgerð vegna afleiðinga slyssins. M telur að hann hafi ekki fengið vitneskju um varanlegar afleiðingar slyssins fyrr en 7. mars 2015, þegar matsgerð vegna þess lá fyrir. Hann vísar til dóma hæstaréttar máli sínu til stuðnings, aðallega Hrd. 7/2009 og Hrd. 10/2015.

V telur að ársfrestur 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004, sbr. gr. 5.1 í 2. kafla vátryggingarskilmála, hafi verið liðinn þegar M tilkynnti tjón sitt til V 12. mars 2015. Hann hafi gengist undir aðgerð í ágúst 2012 og síðasta læknisheimsókn vegna slyssins, áður en mat fer fram, hafi verið í september 2012. V telur, með hliðsjón af þessu, að M hafi vitað um atvik sem bótakrafa hans er reist á fljótlega eftir þetta, þ.e. að afleiðingar slyssins væru varanlegar, og hafi átt að vera það fullljóst í í mars 2014, eða ári áður en hann tilkynnir um slysið til V. Tilkynningarfrestur 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga sé því liðinn og eigi M ekki rétt á bótum úr slysátryggingu launþega.

Álit.

Í málinu er ágreiningur um tímamarkið þar sem M eru ljós atvik sem krafa hans um bætur úr slysátryggingu launþega er reist á, sbr. orðalag 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga. Þegar litið er til gagna málsins er ljóst að M var greindur með brot og kramningsáverka strax eftir slysið og gekkst undir aðgerð í ágúst 2012, sem og fengið tilvísun til bæklunarlæknis vegna óþæginda í september sama ár. Þó hann hafi ekki fylgt því eftir að fara til þess bæklunarlæknis sem honum var vísað til verður ekki annað ályktað af læknisfræðilegum gögnum málsins að M hafi haft veruleg óþægindi vegna áverkans allt frá degi tjónsatviks. Á haustmánuðum 2012 má ætla að M hafi mátt vera ljós atvik sem krafa hans um bætur úr slysátryggingu launþega er reist á. Tómlæti M sjálfs við að leita til bæklunarlæknis verða ekki metnar þannig að tímapunkturinn

færist fram í mars 2015. Til þess er einnig litið að þá þegar hafði slysið verið tilkynnt til Sjúkratrygginga Íslands, skv. upplýsingum í matsgerð, eða þann 19. júní 2012. Verður því ekki

talið að tilkynning til V hafi borist innan þess ársfrests sem tilgreindur er í 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga.

Niðurstaða.

M á ekki rétt til greiðslu bóta úr slysatryggingu launþega hjá V.

Reykjavík, 7. júní 2016.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.